

[H. K. Sørensen.]

politikken til de bindinger, der er sket inden for GATT og i andre forhold til OEEC-landenes gruppe, gør, at det kun er muligt at øve direkte indflydelse på de allerværste uhyrligheder. Dette må derfor være i den højtærede handelsministers tanker ved behandlingen af dette lovforslag, særlig når den gældende lovs § 4, stk. 1, overvejes. Her omtales muligheden for en forøgelse af bevillingsudstedelserne på vareområder, hvor der består mærkbare forskelle mellem danske og udenlandske varer; men i samme stykke benyttes det udmærkede udtryk „rimelig konkurrence“. Nu kan der forhåbentlig sluttet modsætningsvis, således at ingen vil tænke på at udvide på områder, hvor det er indlysende at urimelig konkurrence vil fremkomme, men da sådanne urimeligheder allerede eksisterer i stort omfang, er det øjensynligt, at den højtærede minister savner et middel, der dels kan fremtvinge beviser for en sådan urimelig konkurrence, dels kan stoppe den.

I åbningstalen og under toldlovens første behandling omtaltes en passant muligheden for et dumpingværn. Jeg har ikke indtryk af, at der næres stærk tillid til et sådant dumpingværns effektivitet, og det er da også sandt, at de steder, man har forsøgt, såsom i Sverige, har resultaterne givet nogen grund til tvivl om muligheden af at gennemføre et effektivt dumpingværn, når dette skal holde sig inden for GATT-bindingernes regler. Og effektivt må værnet være, for ellers er det værre end intet. Alligevel vil jeg rette opfordring til den højtærede handelsminister som den inden for regeringen, denne sag i første række vedkommer, om at fremsætte et sådant lovforslag og netop på dette tidspunkt, hvor valutaloven og toldloven behandles. Denne lov om dumpingværn, som den måske skulle hedde, kan nemlig skrives således, at den både holder sig til GATTs dumpingbegreb, og således at den giver et hurtigt virkende middel i hænde til at stoppe urimelig konkurrence med det samme.

Det kan vist ikke være i strid med GATT at indføre en regel, hvorefter handelsministeriet, nævnet — eller hvilket organ det nu bliver — giver meddelelse om, at fra et bestemt tidspunkt at regne må importører af en bestemt vareart fra et bestemt land

tage i betragtning, at varer, indført efter det angivne tidspunkt, risikerer at få en særlig afgift pålagt. Den faretid, der således etableres — og som jo vil tage det odiose ved tilbagevirkende kraft bort — skulle give tilstrækkelig tid til undersøgelse af, hvorvidt der foreligger dumping i GATTs forstand. Kriteriet for anker, der kunne bewirke, at en sådan faretid dekreteredes, måtte være, at den, der ankede, fremlagde en kalkulation, der, baseret på verdensmarkedets priser og omkostninger i effektivt arbejdende dansk virksomhed, gav et stærkt sandsynlighedsbevis for ankens rimelighed.

Jeg føler mig ganske overbevist om, at disse tanker ikke er fremmede for den højtærede handelsminister. Længe har disse spørgsmål været drøftet i forsamlinger, i organisationer, og naturligvis er problemerne handelsministeriets embedsmænd velkendte, ligesom disse embedsmænd også udmærket godt kender den virkelige dumping, som finder sted, og som drejer sig om meget betydelige beløb. Jeg er også overbevist om, at der i det høje ting findes en tværpolitisk interesse herfor, og jeg ville finde det højst betimeligt, om en sådan kom til udtryk. Foranledningen — valutaloggivningen — kunne næppe være mere passende, og det lovkompleks, der i så fald på samme tid kunne gennemføres, ville komme på et meget belejligt tidspunkt. Toldlovsforslag, dumpingværn og valutaloggivning kunne gennemføres nu, inden nytår, og det er tidspunktet, det drejer sig om, for det haster.

Handelsministeren (Philip): Flere ærede ordførere har givet udtryk for den tanke, at vi nu i økonomisk henseende befinder os i en særlig situation, idet den betydelige valutareserve, vi har, skulle muliggøre en forøgelse af liberaliseringen. Jeg er for så vidt ikke helt uenig heri; selvfølgelig er det lettere at gennemføre en yderligere liberalisering, når man har en valutareserve, end når dette ikke er tilfældet, men jeg tror dog også, man skal være lidt forsigtig med at lægge alt for stor vægt på den øjeblikkelige valutariske stilling.

Da man for tre fjerdingår siden drøftede spørgsmålet om den liberalisering, der dengang fandt sted, husker jeg, at det fra forskellig side blev anført, om det ikke ville